

RBB

r a p p o r t

NR. 1 - 2006 - ARGANG 22

Innhold

Leder.....	3
Kunstnerportrett	4
Seminar i Egersund	6
Galleri Gann.....	8
Foredragsserien	10
Omvisning i Kunstfor.	12
Cobra	14
Handlingsplan 2006	17

Lille kunstverk på veggen der...

På seminaret i Egersund kom det fram noen interessante spørsmålsstillinger. Hvilken innflytelse har kunsten på betrakteren? Kan et kunstverk påvirke et menneskes liv? Hvilket ansvar har bedriftskunstforeningene i forhold til disse spørsmålene? Det første spørsmålet er selvfølgelig veldig komplekst og kan ikke besvares generelt for alle mennesker. At kunsten har en innflytelse har vi sett demonstrert her lokalt ved flere tilfeller, for eksempel Vietnam-utstillingen som på 70-tallet ble angrepet med kniv og utstillingen på Sola-stranden på 80-tallet hvor noen brukte hagle for å uttrykke sin mening om kunstverket. Vi kan synes dette er uakseptabelt, men spørsmålet er om det ikke tross alt er bedre enn total likegyldighet. Når vi kommer til det andre spørsmålet vil sikkert mange tro at det er enda vanskeligere å besvare. Tvert i mot vil jeg si. Hvis noen sier til meg at et kunstverk har forandret deres liv, så er jeg nødt til å akseptere det, etter som jeg ikke kan motbevise det. Svaret er altså ja, et kunstverk kan forandre et menneskes liv.

Så kommer vi til det spørsmålet som er ekstra interessant for oss, nemlig bedriftskunstforeningenes ansvar. Som jeg har påpekt en del ganger tidligere så er dette ansvaret definert i foreningens formålsparagraf. Likevel synes dette å være så vanskelig å ta inn over seg i mange styrever. Men sett i lyset av de to første spørsmålene jeg har diskutert her så blir dette ansvaret ganske betydelig. At et kunstverk kan bety så mye at det forandrer et menneskes liv er noe vi ikke tenker over til daglig. Men dette er jo ikke allmenngyldig, noen mennesker bryr seg slett ikke om kunst i det hele tatt. Og da melder et nytt spørsmål seg; hvor mange av bedriftskunstforeningenes medlemmer bryr seg egentlig om kunst? Etter styrene å dømme så kan det ikke være mange. Og hvordan bedømmer jeg så styrene? Jo, etter kunsten som kjøpes inn. Den sier det meste om kjøperne. Det er nemlig viktigere aspekter ved kunsten enn at den skal stå i stil til sofaen og passe til tapetet. Tenk om den kunne skape en diskusjon på arbeidsplassen! Tenk om den kunne få noen til å reflektere over livet!

Jeg har tidligere skrevet om at det kanskje ikke er så farlig om noen medlemmer faller fra på grunn av at man kjøper inn kontroversiell kunst. Denne gangen vil jeg gå videre og si at det kan være en fordel for foreningene om de medlemmene som ikke bryr seg om kunst melder seg ut. Kanskje kan da denne bevegelsen bli det den en gang var ment å være, nemlig et forum for å fremme interessen for og forståelsen av god kunst.

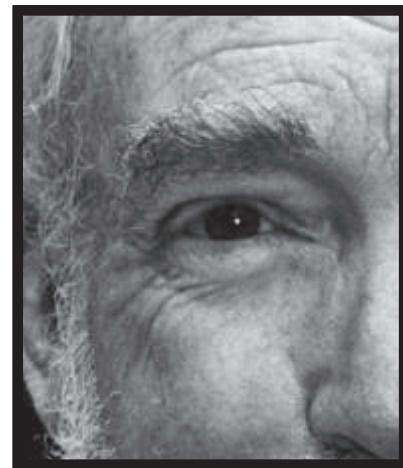
Carll Goodpasture:
A

-SE-

Semin's rock

Carll Goodpastures bilder gir en visuell tvetydighet med den helt spesielle teknikken han bruker. Her er ingen opplagte svar; bildene flyter og tomheten fylles av det usynlige der alt henger sammen og sårbarheten lyser.

Det tar tid å finne de riktige tidspunktene der lyset passer perfekt for de ulike teknikkene. Det kan det gå timer og dager mellom de ulike eksponeringene, som blir gjort med vanlig gammeldags film. Det tar mange, mange, mange timer for hver eneste eksponering, og han setter opp sitt kamera et sted og venter og venter og venter på at noe skal skje.

Tekst: Berit Synnøve Skjerpe
Foto: Carll Goodpasture

Disse fotografiene er meditative; nesten Zen, og spirituelt motivert. Det tar lang tid å se. Estetikken griper i første omgang, men Carll Goodpasture arbeider ut fra både kunstteori og politisk teori. Digitalteknikken tas i bruk til slutt når bildene settes sammen; tenk på "simultan-vinduer" eller på en "annen virkelighet hinsides på den andre siden". Når vakre steder utbygges må våre etterkommere ha dokumentasjon for å kunne dømme om det var rett eller galt. Carll Goodpasture fotograferer vakre steder i Norge for å dokumentere det vakre. Hva vi tradisjonelt legger merke til når vi ser på verden rundt oss er det som bringer inn forurensning. Vi ødelegger våre omgivelser; men ikke i Norge, fordi her "bygger vi den bare ut", og vårt rike land blir rikere langs veien.

Goodpasture begynte å fotografere Norge sammen med sine studenter ved Oslo Fotokunsthøgskole i 1998. "Da jeg fulgte med studentene til deres favorittsteder fant jeg motiv som skapte dyp gjenklang med min lengsel etter the Norwegian wilderness. De norske kystbildene er forsøk på å utvikle en mer kompleks forståelse for forbindelsen mellom tradisjonell landskapsestetikk og bevissthet om miljøvern. Min intensjon er ikke å uttrykke mine følelser, men å si noe om hvordan vi sanser naturen. Jeg bruker tradisjonell landskapsfotografi for å lage metaforer for hvordan mennesket setter verdi på natur og miljø."

Ansel Adams

Carll Goodpasture er fotograf, biolog og forsker. Han er godt utdannet, først innen foto og film, dernest i entomologi, (insektslære) og molekylær- og cellebiologi. Han har også arbeidet som genetiker. Men uansett hva han har arbeidet med, har kameraet vært med. Han er født i California i 1943, og bor sammen med sin

norske kone på Gjøttum. En av hans lærere var den amerikanske fotograf og miljøverner Ansel Adams (1902 – 1984), hvis bilder ble rene ikoner for det ville Amerika. Carll var da i 20-årene, og Ansel satte enda opp sine workshops fra sitt hjem i California. ”Ansel dukket opp hver kveld og insisterte intenst på at vi skulle sette opp våre kamera mot hav og himmel og vente på lyset. Ansel gav meg tro på at av og til dukket et grønt lysglimt opp på himmelen i det øyeblikk solen synker under horisonten. En kunstner må da være klar, ellers mister han bildet”, sier Carll, og fortsetter : ”Jeg så aldri dette grønne lysglimt, men fremdeles setter jeg opp mitt kamera i tilfelle der virkelig er et slikt glimt. Jeg har aldri vært riktig sikker på hvor alvorlig han mente dette, men jeg tror på hva en slik personlighet sier for ikke å miste en mulig hemmelighet, og jeg ser fremdeles etter dette grønne lysglimt.”

Kunst og miljøbevissthet

Ansel var og er også i dag mer enn noensinne et ikon, mener Goodpasture. Spør du for eksempel Californias befolkning hva Ansel er kjent for, vil omtrent halvdelen svare hans miljøbevissthet, den andre halvdel vil svare hans fotografier. Hvis en fotografs tema er naturen, bør han ikke forvente kunstnerisk anerkjennelse. Ansel elsket naturen, og den sto derfor sentralt for ham. Hvordan skal ellers en kunstner leve enn å arbeide med det han elsker mest? Er Kandinskys ”The Spiritual In Art” eller Rilkes bønn til kunstneren ”hva vi må gjøre” glemt? ”Inngangsporten til forståelsen av mitt arbeid er det åndelige liv og mitt personlige forhold til naturen. Mine bilder anses som naturfotografier, dernest som fotografier i forbindelse med miljøbevissthet, og til slutt som fine art. Dette reflekterer konteksten mine bilder befinner seg i, og publikum liker dem. Bildene er godt publisert og vidt utstilt, men jeg mottar få indikasjoner på at mitt arbeid er forstått som et uttrykk for naturbevissthet. Mennesker spør meg noen ganger - og jeg blir rørt over oppriktigheten - om jeg tror der fremdeles er håp for miljøet. En polakk kom til meg på en av mine utstillinger på Tøyen. Han hadde tårer i øynene da han fortalte meg at der var ikke lenger sommerfugler og bier i hans hage hjemme. Nå var han glad over at noen forsto hva som hadde skjedd med naturen”.

En kyst full av plastikkbåter og ferieplasser

Carll Goodpasture poengterer sterkt at hans fotografier handler om å se. Om perspsjon. Han dokumenterer steder eller personer som representerer et folk eller en kultur som en gang levde, og som fremdeles er tilstede i naturen. Som politikk er viktig i kunsten, er kunsten viktig i forskningen. Intensjonen er å uttrykke følelsene for et område, og inspirasjon henter han av den spirituelle tro på urbefolkningene som en gang vedlikeholdt miljøet ved tradisjonell visdom i harmoni med skapelsen. I disse prosjektene går han i fotsprene til en legendarisk figur, som for eksempel Black Elk i Nord-Dakota/Minnesota, og ser etter steder de kanskje ville gjenkjent hvis de kunne gå der nå. Black Elk var en indi-

ansk spirituell leder. ”Hans livshistorie representerer en amerikansk spirituell filosofi eller legende, som kan betraktes som en ’nasjonal karakter’, på samme måte som Henrik Ibsens dikt ’Terje Vigen’. Som Terje Vigen kanskje appellerte til nordmenns nasjonalfølelse, appellerer Black Elk, Crazy Horse og Chief Seattle til nasjonalfølelsen i det amerikanske folk. Jeg søker høyt og lavt for den dodes sjel på stedet hvor disse en gang levde.

Området hvor Minnesota møter Nord Dakota var landet til den enkle indianske befolkningen, og er i dag et fruktbart og velstående industrielt økosystem. I denne regionen i USA er ingenting av prærien eller skogens biosystem uforstyrret, og kun en liten fraksjon er intakt. Ved de spredte rester av naturlige boområder er det kanskje mulig å gjenopplage noen spirituelle kvaliteter av dette forsvinnende landskap. Ved å bruke kameraet som estetisk utforskningsmetode er det kanskje mulig for det moderne øyet å lytte etter stemmer i landskapet. Jeg forsøker å fange essensen i legenden i et landskap og tror menneskets spirituelle liv er avhengig av miljøet. Vi bygger ut på bekostning av naturen rundt oss, og er ikke kulturen i harmoni med naturen vil miljøet ikke tåle det. Som Chief Seattle sa: ’hva mennesket gjør med sitt miljø, gjør de mot seg selv’, hva som hender med naturen, hender med dets mennesker; innbyggerne er reflektert i landskapet”.

For tiden arbeider han med et bokprosjekt i forbindelse med Ibsen-jubileet; ”Terje Vigens Båt”. Boken er et forsøk på å fortolke diktet i relasjon til moralsk integritet og naturbevissthet. To kunstnere besøker kysten i Norge for å undersøke norsk natur og kultur. Prosjektet startet i 1998 og resultatet av undersøkelsen er denne boken. Kysten i Norge har nesten alle nordmenn en forbindelse til; historisk på grunn av transport og kommunikasjon. I dag domineres kysten av rekreasjon med dertil tilhørende plastikkbåter og feriehus. Men fremdeles lever minnet om den gamle trebåten.

Kjerringøy

Ytringer mot fornedring av Mennesket

Er noe mer blasfemisk enn overgrep mot harmløse mennesker? Trond Borgen åpnet årets seminar med spørsmålet: "Hva er et menneske", og deretter en advarsel mot sterke bilder! Det første et av Caravaggios siste bilder; "David med Goliats hode". I dette verk ligger spørsmålet; "hvordan har jeg stelt meg her på jorden". Michelangelo summerer også sitt liv i sin "Dommedagsfreske" i Vatikankapellet, og får seg selv. Samtidskunsteren Marc Quinn får også seg selv, men støper sin kropp i is. I løpet av utstillingen damper han så bort, men med tittelen "Across the universe" vil han spres i universet. Seminarets foredragsholdere Trond Borgen, Litho Arts Lars Nilsson, billedkunstnerne Kari Agner og Herbert Thoma tok opp essensielle spørsmål. Muligheten du har ved ditt engasjement i bedriftens kunstforening er ganske unik. Kunstuttrykk følger hele verden med på hvor som helst de blir vist, og ditt valg må du og din kunstforening ta ansvar for. Er du modig nok kan du faktisk endre menneskers liv.

Tekst og foto: Berit Synnøve Skjerpe

Fotografen Robert Mapplethorpe brukte på 80-tallet ekstrem iscenesettelse med lyssetting og komposisjon. Bildene var formelt vakre, dog var innholdet støtende. Politikere i USA ville ikke ha dem utstilt og presset det amerikanske kulturrådet. Dette er egentlig Muhammed-bildene igjen, men man brukte andre metoder for å få stoppet dem. Hva er så et menneske? Hvem skal sette grenser? Vil du godta bilder som tar i bruk fostre? Handlinger har moralske konsekvenser. Den britiske kunster Damien Hirst stiller ut farmasøytika foran et speil, og du ser seg selv avhengig av kunstighet. Pillene kan endre din identitet. Lydighet kan oppnås ved den mongolske torturmetoden å plassere mennesker i leire med dyrehud på hodet. Etter få dager vil ditt hår gro inn i hjernen; og stanser man da er din hukommelse lammet, og du er et lydig menneske. På torget i Stavanger lyser Ole Martin Lund Bøes skilt "Tilgivelse". Synes du ikke du har nok tilgivelse i ditt liv kan du søke det offentlige fengsel hvis du

har gjort noe galt, men hva vil du gjøre med alle overgrepene i verden?

Bildet og vrengebildet.

Hvilken skjønnhet befatter din kunstforening seg med? Vi bærer på en lengsel etter det vakre; kan vi få den bekreftet gjennom kunsten? Frem til år 1700 var skjønnhetsbegrepet fast, matematisk, absolutt og objektivt, men så snublet man i den tyske filosof Immanuel Kants "kritikk av dømmekraften". Skjønnhet er en subjektiv opplevelse hvor smaken er fundamentet. Skjønnheten frigjøres derved; noe som får enorme konsekvenser og starter med romantikken og kunstnerens subjektive følelser. Kant definerer "det sublimе" som det som tiltrekker oss, men som samtidig er skremmende. Vi opplever en negativ glede fordi vi tiltrekkes. Frankfurterskolens tidlige frontfigur Theodor Adorno peker i 1970 på hvordan en føyelig estetikk skaper kun en nytelse

og bør avskaffes. Det skjønnne fødes gjennom smerte og krever erkjennelse, bevisstgjøring og sannhet ! Ny-nyklassisismen på 80-tallet, ved Carlo Maria Mariani hevdet et ideal om evig skjønnhet, men er idealet gyldig eller har vi tapt det vakre ? Og hva er et menneske ? Hva er et menneskeliv? Vi lever i en usikker og farlig verden. De stadige gjentakelser av 11. september 2001 er grusomme og spektakulære. Kant sier vi tiltrekkes av det. Vi har hørt en uhyrlig uttalelse om at det er det største kunstverk. Pop Art kunstneren Andy Warhol brukte avisreportasjer og fotogjentakelser; da eksisterer ingen original av bildet. Bildet tappes dermed for innhold og forbrukes. Vi trenger stadig bilder, vi konsumerer bilder, og de kommer mellom oss og virkeligheten. Da står kun estetiske kvaliteter igjen. Massemediene pulveriserer med evige replay og gjøre hendelsen evig tilgjengelig. Dermed utvannes hendelsen og kan avspilles gang på gang, og der er ingen original.

Italias mest kontroversielle intellektuelle, forfatter og regissør Pier Paolo Pasolini ble slått i hjel i 1975. Italiensk rettsvesen tiltalte ham 33 ganger på grunn av hans filmer. En av hans filmer karakteriseres som "umulig å se", den kobler sammen sadisme og fascisme. Ofrene blir selv bødler og korrumpes ved kikkerrollen. Man blir delaktig ved kikkerrollen, å se film er en handling ! Vi manipuleres inn og begjærer det vi vemmes av. Bildet er blitt vårt begjærs objekt og terror er blitt et estetisert volds-skue. Skjønnhetens vrengebilde er at vi frydes av andres fornødelse. Hvilket skjønnhetsbegrep har din kunstforening ?

Hvorfor har man en kunstforening når man setter grenser ? Litho Arts Lars Nilsson åpnet med spørsmålene: Hva er interessant kunst ? Har du sett teaterstykket "Kunst" ? Stykket handler om 3 venner, og en av dem har kjøpt et helt hvitt bilde for 450 000 kroner. Hans to venner tror han er gal, og deres moralske oppstøt fører til han må forsvare hva han ser. Hans venner tror han er sinnssyk. Den store gruppe

interesserer seg ikke for kunst, bøker og musikk, og blir forarget av at andre får opplevelser av det. Interessant kunst har noe med sjelen å gjøre, og å vise seg frem krever mot. Hvor langt skal en gå? Hvor går grensene? Hva liker de som vi skal kjøpe kunst for? Er din kunstforenings dilemma trusselen om utmelding? En kunstforening er den største muligheten man har til å reagere, og hele substansen er å få reaksjoner.

Man er redd for kritikk, og arbeidsgivere betaler kanskje kun for en viss kritikk. Det mest kjedelige man kan høre er: "Det var ikke slike bilder vi ville ha", fordi kulturliv er utvikling, og målet er å få noe opp. Lars Nilsson har et meget godt forslag: Lag en politikk i kunstforeningen hvor styret gis et mandat for å presentere noe den synes er interessant.

Foredrag av lokale kunstnere

Kunstnerne Kari Agner og Herbert Thoma, begge lokale kunstnere, hadde hvert sitt foredrag. Agner kom til Egersund for 30 år siden fra Danmark. Hun har arbeidet i skolen i mange år, og tok i bruk sin utdanning først for 12 år siden og arbeider mye med skulptur og den lokale steinen anotes-titt. Denne steinen er spennende å jobbe med og spiller i mange farger. Steinen finnes for øvrig kun i Egersund, Canada og på månen! Hun fikk i oppdrag å lage Kvinnemonumentet i Egersund. Monumentet ble satt opp i 2001 og består av uthugde granittsøyler som symboliserer kvinnens hånd og hennes arbeid med nål og tråd. Herbert Thoma kom hit som fersk maler tidlig i 70-årene. Han har ingen metode som sådan, og har ingen god forklaring på hvorfor bildene blir slik de blir. Han "famler seg frem", som han sier, og bildet finner sin løsning hvis det irriterer ham nok. Kan han klare å opparbeide nok aggresjon mot det, vil bildet endres, ofte radikalt. Noen overraskes nok av at han vil endre bildet du kjøpte for noen år siden, men Thoma konfronteres alltid med sine bilder, og "ødelegger" dem noen ganger for å sette dem sammen på nytt.

GALLERI GANN

åpner igjen

Tekst og foto: Berit Danielsen

I det tradisjonsrike Huset Vårt i Sandnes, tidligere Jonas Øglænds sykkel og mopedfabrikk, har Galleri Gann fått nye lokaler. Galleriet var tidligere aktivt fra 1991 til 1997, og ble gjenåpnet 24. september 2005 i nye lokaler.

Galleriet drives av Jon Kasland og Sveinung Nygård, og lokalene ligger i Solaveien 3, på hjørnet mellom Solaveien og Storgaten. De siste 10 årene har det her vært butikk for bl.a. kjøkkeninnredninger og for jaktutstyr og våpen, før det nå er blitt et førsteklasses kunstgalleri. Galleriet har tre store utstillingssaler på henholdsvis 22, 44 og 59 m². Sentral plassering, god veggplass, god høyde under taket og gode lysforhold gjør lokalene perfekte for kunstutstillinger. Inngangspartiet, som er rommelig og luftig, gir plass til både resepsjonsdisk, butikk og kommisjon med mindre kunstgjenstander i glass og keramikk.

Sveinung Nygård begynte å arbeide med å få startet opp igjen i slutten av 2004, og kom over lokalene i Huset Vårt. Huseieren var interessert i å få et kunstgalleri inn, og lokalene passet som hånd i hanske til formålet. Prosjektet ble etter hvert så stort at han følte det var nødvendig å få med seg flere på jobben, og da kom Jon Kasland inn i bildet. Nå driver de galleriet sammen.

Nyåpningen fant som sagt sted 24. september 2005, og høsten 2005 hadde de tre utstillinger. Åpningsutstillingen omfattet kunst av Carl Nesjar, Brit Juul og Marius Moe. I november var det utstilling med arbeider av Arvid Pettersen, og i desember var det Bjørn Ransves tur. Alle utstillingene var godt besøkt, spesielt Arvid Pettersen, og salget har også gått strykende i følge Jon Kasland.

Våren 2006 byr på tre spennende utstillinger. 5. februar åpnet en utstilling med Jan Aunvik, Terje Resell og Morten Thoresen, 12. mars til 2. april er det Line Hvoslefs tur, og 21. april til 28. mai kan vi beundre arbeider av Odd Skullerud og Anne Weiglin.

"Filosofien bak galleriet er å presentere norsk samtidskunst av høy kvalitet, med en blanding av lokalt og nasjonalt, etablerte kunstnere og unge, mer ukjente kunstnere," forklarer Jon Kasland. "Et eksempel på dette er åpningsutstillingen vår, der vi presenterte Carl Nesjar sammen med to unge og relativt mer ukjente norske kunstnere, Brit Juul og Marius Moe. Vi ønsker å skape et galleri som folk i distriktet kan bli glad i, og føle seg hjemme i." Han slår ut med armene over de store, stilrene rommene. "Vi er jo i en tidlig startfase ennå så vi arbeider fremdeles med å utvikle galleriet. Vi har fått tilbud av huseier om å leie ytterligere 250m² i etasjen under, med trappenedgang herfra. Det vurderer vi nå, og vil ta en beslutning ganske snart. Da vil det bli åpning av det til høsten."

Åpningstider:

Tirsdag 11-20, onsdag – torsdag – fredag 11-17, lørdag 11-14, søndag 13-17

Adresse: Solaveien 3, 4307 Sandnes

Telefon: 51 62 92 72

Munch og Hertervig i foredragsserien

Høsten 2005 arrangerte RBR igjen sin årlige og populære foredragsserie. Foredragsholderne var to gamle kjenninger, Frank Høifødt og Trond Borgen. Og kunstnerne de foreleste om er også to gamle kjenninger, nemlig Edvard Munch og Lars Hertervig.

Tekst: Berit Danielsen og Mette Thornæs
Foto: Berit Danielsen og Berit Skjerpe

Auditoriet hos ConocoPhillips var fullsatt tirsdag 25. oktober da Frank Høifødt startet sitt foredrag om ”Christiania-bohemen i Edvard Munchs tidlige kunst”. Foredraget ble litt annerledes enn det vi i RBR er vant til. I stedet for å presentere kunstnerens utvikling og vise malerier som illustrerte dette, presenterte han en avhandling som han laget for ca. 10 år siden. Den er nå oversatt til engelsk og skal komme i en antologi i forbindelse med en stor Munch-utstilling i New York i januar 2006. Christiania-bohemen spilte en viktig rolle i den unge Edvard Munchs liv. Et nytt portrett av Hans Jæger var noe av det siste Munch gjorde før han døde.

Han konsentrerte seg om personer som var sentrale i Edvard Munchs liv i Bohem-tiden (1880-årene), hovedsakelig Hans Jæger og til dels Christian Krogh. Møtet med Hans Jæger representerer og symboliserer et vendepunkt i Munchs liv, i følge Høifødt.

Selvsagt viste han mange av Munchs malerier, men det dreide seg for det meste om bilder som enten var malt i Bohem-tiden eller inspirert av hans opplevelser på denne tiden. Bl.a. sto bildet ”Musikken på Karl Johan” sentralt. Her kan man se et tverrsnitt av befolkningen på den tiden; her er de fine herrer og damer, en laps av en mann, en kvinne ”av folket” som det ble kalt på den tiden. To barn står helt alene midt i gaten, Christian og Oda Krogh vises bakfra til venstre i bildet, og Odas forhenværende ektemann Jørgen Engelhart vises til høyre mens han ser på Oda og Christian. Dette er tolket som en personifisering av sjalusien som alltid motarbeidet bohemenes ideer om fri kjærlighet.

Foredraget ga oss innsikt i en periode av Munchs liv som kanskje en del av oss som var til stede ikke har visst så mye om tidligere. Det var interessant, og noen ganger er det godt å få et dypere innblikk i litt snevrere felter av en kunstners liv og arbeid.

Hertervig i Kunstmuseet

Vi var ca. 30 som møtte opp i Rogaland Kunstmuseum 8. november 2005.

Kvelden startet i foredragssalen med Trond Borgen som engasjert foredragsholder. I løpet av det nesten 1,5 time lange foredraget viste Borgen et stort engasjement i emnet

Lars Hertervigs papirarbeider – noe som også har resultert i nyutgitt bok om disse, ”Et indre eksil”. Borgen innehar stor kunnskap om emnet, noe som gjør det interessant å lytte til ham. I tillegg til faktakunnskapen, har han tolket arbeidene i flere lag. Holger Koføeds tolkning av de samme bildene gir helt andre konklusjoner. Ingen gjør krav på å være den rette; tvert imot sier Borgen at det bare er et pluss at bildene den dag i dag stadig er aktuelle for oss som betraktere på så mange forskjellige måter. Som alltid ved tolkninger kommer det jo an på hva en ser, hvordan en ser og hvordan en argumenterer. Selv er jeg ikke i tvil om at jo mer en vet, jo større mulighet har en for å legge denne innsikten inn i tolkningen. Borgen sa at han kunne tilbrakt resten av sitt liv i et av utstillingslokalene med papirarbeidene og hele tiden kunnet finne nye detaljer og tolkningsmuligheter i disse. Det sier ganske mye om hva som skjuler seg. Jeg ble nok litt skuffet over å se arbeidene i sine virkelige formater. I stort format i lysbildepresentasjonen var de flottene, og detaljene kom selvsagt bedre frem.

”Borgøya” ble Hertervigs siste oljemaleri. Deretter lagde han kun akvareller og gouacher på papir. Papiret laget han selv, ofte av avis-papir, men gjevst var likevel tobakks-papiret. Vi ble vist forskjellige eksempler på hvordan Hertervig utnyttet uregelmessighetene i det papiret han selv hadde laget; eksempelvis ble emblemet fra en tobakksfabrikk en viktig del av et av hans verk. Han lar tilfeldighetene spille med i selve bildet.

Vi kjenner historien om Lars Hertervig; at han ble syk på sinnet, tilbragte 2 år på Gaustad asyl og ble utstøtt som gal. Etter 1867 var det intet marked for Lars Hertervig. Han kunne muligens ikke laget så inderlig kunst hvis livet hadde vært i harmoni og markedet tilstede. Da ville han ha måttet pleie markedet, og dette ville tatt av hans energi. Nå kommer han i en situasjon som gjør at han får kontakt med seg selv, og han går inn i et slags indre eksil. På det viset blir tragedien faktisk frigjørende for ham som kunstner. Hans indre driver ham til å male og male og male. Han gjør et markant brudd med alt han lærte under sitt tidligere opphold i Düsseldorf og slutter å male etter datidens ”mal”. Han går bort fra å male realistiske landskapsmalerier og lar heller bildene reflektere en drømmeverden. Hertervig maler det

han ser i sine drømmer, og derfor er f.eks. proporsjoner uvesentlig for ham. Denne måten å male på ble på den tiden avskrevet som tøv. Hertervig viser elementer av surrealisme, og Borgen viste oss eksempler hvor han gjorde sammenligninger med ekte surrealist. Slikt er alltid interessant og kan bare gjøres av en som innehar Borgens kunnskaper og viten. Han kalte også Hertervig for vår første jærmaaler.

Et indre lys

Det Hertervig mente var grunnen til sin sinnsykdrom var all hans stirring på solen og lyset i naturen. Etterhvert skulle nettopp lyset bli noe av det viktigste i bildene hans. Men han gjorde også det annerledes enn sine samtidige, for hos Hertervig skinner lyset innenfra, fra kunsten selv, og utover på betrakteren. Lars Hertervigs foreldre var kvekere – uten at det er noe holdepunkt for at han selv ble det. Han hadde tilsynelatende et ønske om å finne sannheten i selve lyset og på den måten ble kunsten en slags frelse for ham. Han malte frelsesaspektet stadig tydeligere inn i kunsten sin. Eksempler er ”Borgøya” med sin klippeformasjon og andre klippeformasjoner malt i et slags religiøst lys. I ettertid mener en å vite at Hertervig hadde et bevisst kunstnerisk program som han fulgte.

Historien om Lars Hertervigs liv, om utstøtelse og alle vanskelighetene, bringer meg igjen tilbake til Kjell Pahr Iversens forelesning på Hå 21. juni 2005, om hva det er som skal til for å skape stor kunst. Forfatteren Jon Fosse har sagt at all vesentlig litteratur springer ut av et smertepunkt. Dette synes å gjelde for all kunst, og her ligger paradokset: De aller største er ofte de som har hatt et for oss tilsynelatende trist og vanskelig liv. Kanskje disse likevel hadde det bedre enn mange av oss idet de fikk anledning til å bringe frem det ypperste av det som lå i dem og som vi som lever ”normale” liv sjelden kommer i nærheten av.

Sprelsk og hot!

Stavanger Kunstforenings utstilling "GrenseLøs" var en spennende og fin opplevelse og foredragsholder og omviser Pia Torgersen et dyktig og behagelig bekjentskap. Opplegget for RBRs besøk i Kunstforeningen var av godt, gammelt merke med omvisning først, så kaffe og kaker og tilslutt besøk i kunstbutikken. Det fungerer godt, og tiden som er satt av, ca. 2 timer, er passelig. Vi var mellom 30 og 40 deltagere fra RBR, og mitt inntrykk var at alle fikk en kveldsstund av god kvalitet.

Tekst: Mette Thorsnæs

Foto: Berit Skjerpe

Pia Torgersen hadde en meget god formidlingsevne, samtidig som hun ved flere anledninger forsøkte å trekke oss treige tilhørere med i dialog. Ingen kan beskyldte henne for at meningsutvekslingen ble i snaueste laget, og her bør vi kjenne vår besøkestid ved senere anledninger. Det ble uansett ennå en gang tydelig for meg at å få omvisning på en utstilling ikke kan applauderes nok, og jo sprekere utstillingen er, desto viktigere er det med tilleggsopplysninger omkring verkene. Dette gir oss mulighet til å forstå mer av hva kunstneren har tenkt, om det finnes et budskap; samtidig som vi får flere innfallsvinkler til det vi ser. Opplevelsen blir mye større og av en bedre kvalitet. "GrenseLøs" er en vandretstilling i regi av Nasjonalmuséet for kunst, arkitektur og design i samarbeid med "Den store verden!", et nettverk/en formidlingsorganisasjon som bl.a. befatter seg med kunstnere fra forskjellige nasjoner og kulturer. "GrenseLøs" representerer 12 kunstnere eller kunstnergrupper. Utstillingen har ingen rød tråd og representerer følgelig 12 individuelle utstillere. Pia Torgersen presenterte oss for 7 av disse, og dette er hva vi så og opplevde.

Camilla Dahl: "Husalter"

En skinnende hvit gjenstand med rød fløyel i bunn og et stort speil i front som ga oss forskjellige assosiasjoner. Som navnet sier er det en type alter til å knele på. Da forsøkskanninen blant oss gjorde det, og samtidig holdt rundt et rødt fløyelshåndtak, begynte alteret å "snakke". Stemmen fortalte at han var vakker, helt unik og en som betyr mye for andre – eller sagt på en annen måte, den gir en dose selvtilit i form av tilbedelse og derved en mulighet til å unnsnippe sin egen identitet. Men i og med at en hele tiden ser seg selv i speilet, begynner en etter hvert å tvile og den sanne virkelighet går opp for en. Det oppstår en type dobbelthet som det er verd å reflektere over.

Eline McGeorge: "Friendly/Unfriendly Visitor"

En installasjon bestående av 29 mindre blyanttegning og akvareller inneholdende elementer av "aliens" pluss en Nike skoeste med papiravklipp oppi. Fra taket hang det i tillegg

en trekloss med en pinne med gul tape ut til hver side, en hjort. Den forestiller en krysning – på samme måte som dr. Mengele beskrev den etniske blandede brasilianske befolkning da han gjemte seg i Brasil etter 2. verdenskrig; ikke svarte, ikke hvite, men noe ubestemmelig. Jeg merker at jeg her ikke er helt med hva angår formidling av budskapet, men andre kan ha fått det med seg ..

Samir M'kadmi: "War of Iraq"

En hel vegg viser film av hvordan bilder fra "virkeligheten" skapes, manipuleres, kommuniseres og mottas. Det er mediernes informasjon om krigen i Irak som jo stort sett blir formidlet til oss via USA. Men her er filmen blandet med bilder formidlet fra Al Jazeera og viser derfor en riktigere virkelighet. Det er tilsatt loddrette bjelker formet av biter fra reportasjefilm som inngår i det store bildet, og dette er en måte å åpne og stenge virkeligheten på og understreke uvirkeligheten i det vi ser. Et spenstig grep som tvinger tilskueren til å se mellom bjelkene i et forsøk på å finne sannheten bak det ytre.

Tone-Lise Magnussen: "Metaphysical Rooms"

5 større fargefotografier av naturen som ved første øyekast fremstår som estetiske og behagelige og som siger innover oss. Ved nærmere ettersyn aner vi at det er ugler i mosen, idet bildene er todelt og at horisonten er uten perspektiv, noe som tilsier at jorden skulle være flat. Tittelen henspeler på det oversanselige, det unaturlige, og gir føringer til andre midler for flukt fra omgivelsens alminnelighet, inn i en verden hinsides. Vi aner en uhyggelig følelse av ulykker og varsler.

Jan Braar Christensen: "An Open Call for Ideas"

3 svære veggmalerier av en av Europas hotteste kunstnere. Da Christensen ble invitert til å delta i denne vandretutstillingen, sendte han kopi av invitasjonen til ca. 400 av sine venner og kollegaer og ba om bidrag fra disse. Han fikk nærmere 900 svar i form av tekster og bilder, og flere av disse er det han har brukt i sine store flater, tilsynelatende

hulter til bulter. Han har sagt at han jobber mye med tilfeldigheter og komponerer underveis, og hans bidrag var laget on location og for anledningen, her i Stavanger.

Fahrad Kalantary: "Opacity"

- en actiontriller av en film

Vi ble bedt før filmen startet om vi kunne tenke på hvem som spiller hovedrollen. Svaret var lyden. Filmen viser lysstriper som farer forbi idet et kjøretøy durer gjennom en tunnel, litt av et hus innvendig, dører som åpnes og lukkes osv., altså helt ufarlig. Det som gjør filmen til en triller, er lyden. Kalantary har brukt gamle velbrukte triks for å skape ubehag, så som skudd som utvikler seg til maskingeværild, tåkelur fra skip og lydspor fra Hitchcocks film "Psycho". Og til slutt ringer telefonen. Jeg vil ha...

Robert Alda: "Returns of a Night"

Alda er performancekunstner og vi fikk se en dobbelt-skjermvideo, to filmer som vises parallelt, med ham selv i hovedrollen. Performance er en slags teateropptreden, men den kan gjøres hvor som helst og en kan ta hvilke som helst omgivelser i bruk. Disse opptakene tar oss tilbake til et primitivt samfunn, og Alda opptrer naken. Tilfeldige tilskuere skygger unna og forsøker å ikke ense ham, og det Alda ønsker å poengtere er bl.a. frykten vi mennesker har for det uvanlige og ubehagelige. Han tar opp følelser alle har inni seg og som vi helst vil skjule for omverdenen.

Jeg håper at du som nå har lest dette er enig i overskriften min – for dette var virkelig sprelske saker!

C o B r A

8. november 1948, Café de l'Hotel Notre-Dame, Paris: To belgiske poeter, en dansk og tre nederlandske kunstnere skriver under på et manifest som er grunnlaget for den internasjonale kunstnergruppen Cobra. Det er den belgiske poeten Christian Dotremont som finner på navnet som er forbokstavene til tre byer; COpenhagen, BRüssel og AmsterdAM. De andre som er tilstede er den belgiske poeten Joseph Noiret, den danske kunstneren Asger Jorn og de tre nederlandske kunstnerne Karel Appel, Constant og Corneille. Gruppens levetid skulle ikke bli lang, men sporene etter den ser vi ennå.

Tekst: Kai Sandvik

Initiativet til gruppen kom fra Asger Jorn som lenge hadde hatt planer om et internasjonalt tidsskrift for kunst. Jorn var medlem av en dansk kunstnergruppe som ble etablert før andre verdenskrig og som hadde sitt utspring i surrealismen. Det var kunstneren Egill Jacobsen som først satte standarden for gruppens uttrykksform med sine kraftfulle og fargerike maskebilder. Deres inspirasjonskilder var primitiv kunst, middelalderkunst og bilder malt av barn og mentalt syke. Målet var å frigjøre en spontan kreativitet som blir undertrykt av akademiske regler og estetiske normer. Andre medlemmer av denne gruppen var Carl-Henning Pedersen, Richard Mortensen, Ejler Bille, Sonja Ferlov og Henry Heerup. Assosiert med gruppen var også flere poeter, og sammen ga de ut et tidsskrift som het "Helhesten". Under krigen kunne disse kunstnerne jobbe relativt

*inkpot - Pierre
Alechinsky:
Travel Inkpot.
Private
Collection.*

fritt og også stille ut sine ting. Det betydde at ved slutten av krigen var disse kunstnerne godt etablert i Danmark og hadde egentlig ikke noe stort behov for å markere seg utenlands. Men Asger Jorn hadde andre planer.

Belgia og Nederland

I Belgia hadde surrealismen allerede nådd toppen før krigen med kunstnere som Magritte og Delvaux. Dette førte til at krigstiden ble en veldig stille periode hvor lite skjedde i belgisk kunst. Mange av surrealistene var aktive i motstandsbevegelser under krigen. En av disse var poeten Christian Dotremont som etter krigen ville danne en internasjonal surrealistbevegelse. Fra denne gruppen kan vi merke oss to franske kunstnere som ble med over i Cobra; Jean-Michel Atlan og Jaques Doucet. Sommeren 1948 ga gruppen ut et tidsskrift med navnet "La Surréalisme Révolutionnaire".

Nederlandske kunstnere hadde liten kontakt med omverden i årene før krigen, så surrealismen fikk aldri innpass der. Under krigen lå kunstnerlivet nede fordi de tyske makthaverne utøvde streng sensur. Ved krigens slutt hadde unge kunstnere få holdpunkter og nesten ingen nasjonale forbilder. Etter å ha møtt Asger Jorn i et galleri i Paris ble Constant Nieuwenhuys inspirert til å danne en gruppe for eksperimentell kunst i Nederland. Sentral i denne gruppen var kunstnerne Karel Appel og Corneille (Cornelis van Beverloo). Senere sluttet Theo Wolvecamp, Anton Rooskens og Eugene Brands seg til gruppen. Som i de andre to landene hadde denne gruppen også kontakt med nasjonale poeter og de ga også ut et eget tidsskrift som het "Reflex".

Fra høstutstillingen til Stedelijk

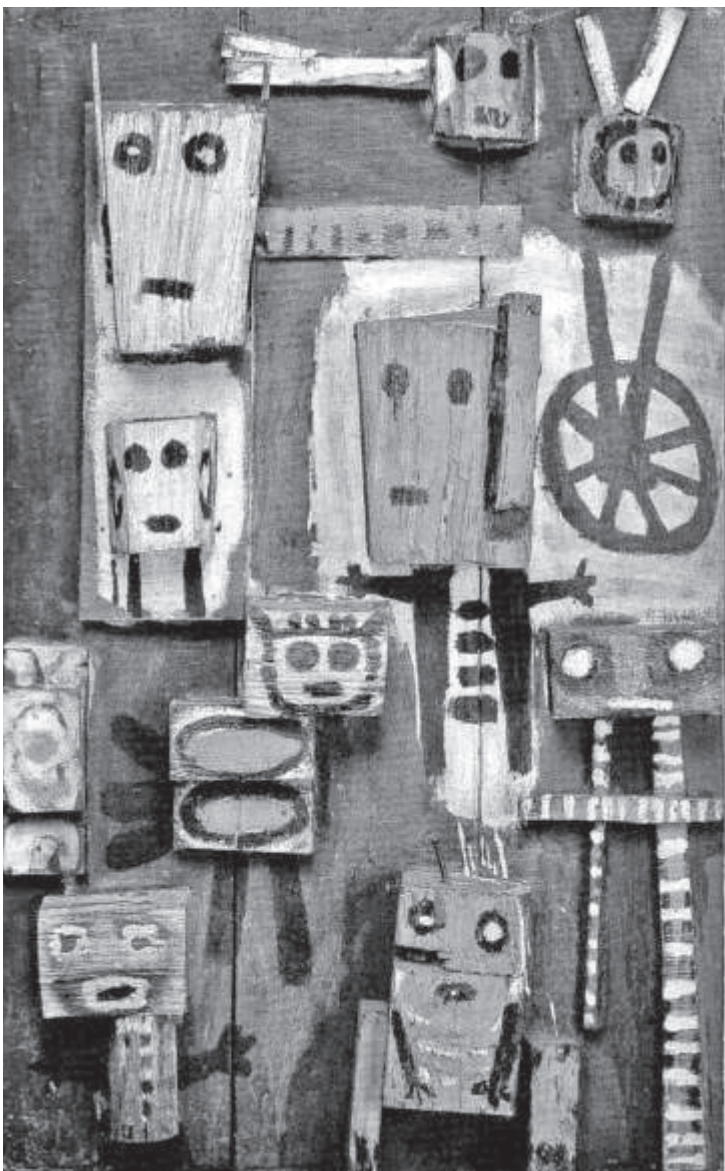
Det var Asger Jorn som formidlet kontakten mellom den belgiske og den nederlandske gruppen. Foranledningen til dannelsen av Cobra var en internasjonal konferanse for surrealistere i Paris. Kunstnerne ville ikke bare ha endeløse diskusjoner, men også handling. De bestemte for å ta avstand fra bevegelsens manifest og dannet så gruppen som fikk navnet Cobra. Samme måned som gruppen ble dannet reiste Corneille, Appell og Constant til

Danmark hvor de var invitert til å delta på den årlige høstutstillingen i København. De gode kritikken de fikk i dansk presse kom som et sjokk på kunstnere som var vant til en fiendtlig holdning i hjemlandet. I løpet av 1949 utviklet Cobra seg spontant til bli et stort internasjonalt nettverk og det var stor aktivitet med korrespondanse, møter og reiser. I senteret for dette nettet satt Christian Dotremont som var blitt valgt til gruppens sekretær. Han hadde også ansvaret for gruppens tidsskrift som også het Cobra. I mars 1949 ble den første internasjonale utstillingen med Cobra-kunstnere holdt i et lite galleri i Palais des Beaux-Arts i Brussel. Under denne utstillingen fikk gruppen et nytt og viktig medlem, den belgiske kunstneren Pierre Alechinsky. Men det var større ting på gang. Gruppen fikk anledning til å stille ut sine arbeider på Stedelijk-museet i Amsterdam i november 1949. Dette var takket være museets direktør Willem Sandberg som i 1950-årene skulle gjøre Stedelijk kjent som et internasjonalt senter for moderne kunst. Utstillingen var utradisjonell, aggressiv og provoserende og var et oppgjør med et forsteinet nederlandsk kulturliv. Reaksjonene lot ikke vente på seg i den nederlandske pressen som tok fram krigstypene for å slakte utstillingen. Dette førte selvfølgelig til at interessen for utstillingen ble enda større.

Bilder og ord blir ett

Mange av Cobra-kunstnerne interesserte seg for folkelig kunst,

*Kinderen -
Karel Appel:
Questioning
Children.
Stedelijk
Museum,
Amsterdam.*

og et aspekt av denne er de såkalte magiske symboler. Et av disse, det babylonske tegnet for himmel, skulle bli gruppens symbol. Dette forestiller en slange som vikler seg sammen til en spiral. På denne tiden skrev Asger Jorn en avhandling om tegn og symboler i myter og religiøse seremonier. Det faktum at gruppen også hadde poeter som medlemmer førte til en sterk interesse for skrift, spesielt i den belgiske grenen. Dotremont oppdaget at hvis han holdt et håndskrevet ark vertikalt opp mot lyset så lignet skriften på orientalske kalligrafiske tegn. Jorn og Dotremont samarbeidet om å lage ord-malerier i mange år, og Dotremont gjorde også tilsvarende bilder sammen med Alechinsky, Appel og Corneille. På samme måte laget de poesi-bøker med integrerte illustrasjoner. Medlemsbladet Cobra bar også sterkt preg av dette samarbeidet. Dette var en periode med hektisk aktivitet, man malte sammen, holdt utstillinger, ga ut bøker og tidsskrifter og man reiste også mye. Alt dette fikk disse kunstnerne til i en periode hvor Europa lå i ruiner og lite fungerte. De var fattige, sultne og ofte syke. Men kreativiteten var på topp. Selv om medlemmenes bilder var typiske og lett gjenkjennelige så var det aldri snakk om å utvikle en formalisert stil. Men medlemmene påvirket hverandre og måten man malte på utviklet seg i disse årene.

Mourir en beauté

I november 1951 ble det organisert en stor utstilling i Palais des Beau-Arts i Liege, 2nd International Exhibition of Experimental Art. Til denne utstillingen hadde man også invitert litt eldre kunstnere som ble sett på som viktige i eksperimentell kunst. Blant disse var Joan Miró, Alberto Giacometti, Wifredo Lam og Jean Bazaine. Dette ble gruppens siste utstilling og på baksiden av katalogen skrev Alechinsky: Mourir en beauté, dø i skjønnhet. Uenighet om fundamentale tema og det faktum at medlemmene mer og mer gikk sine egne veier lå bak dette siste slagordet. Men den direkte årsaken var at Asger Jorn siden mai 1951 hadde ligget på sanatoriet i Silkeborg med tuberkulose. I november samme år ble Christian Dotremont lagt inn på samme sanatorium, også han med tuberkulose. Gruppen som hadde oppstått etter at den store krigen var slutt gikk nå i oppløsning når den kalde krigen satte inn. De danske kunstnerne hvis utvikling hadde lagt grunnlaget for Cobra hadde i liten grad vært aktive i denne perioden bortsett fra Asger Jorn. Sammen med de nederlandske kunstnerne utgjorde han den harde kjerne i Cobra. Det var også disse som skulle bringe utviklingen av denne spesielle kunstformen videre til nye høyder. Til disse skal vi også legge til en belgisk kunstner, Pierre Alechinsky.

Arven

Etter oppholdet på sanatoriet fortsatte Asger Jorn sin kunstneriske utvikling. Han var også sterkt politisk aktiv og var i 50-årene med å grunnlegge flere andre organisasjoner og tidsskrifter. I dag regnes Jorn som Danmarks største kunstner gjennom tidene og man kan se store deler av hans arbeider på kunstmuseet i Silkeborg.

Karel Appels kunst ble etter hvert mer og mer spontan og vital. Hans monstrøse dyrefigurer ble etter hvert et kjennetegn, men i 1976 forandret han bevisst retning. I 80-årene bestemte han seg for å slutte seg til den nye bølgen av ekspresjonisme som spredde seg internasjonalt.

I løpet av 50-årene ble jord-motivene stadig viktigere i Corneilles kunst, inspirert av hans reiser til Afrika. Mot slutten av 60-årene kom klare figurative former til å dominere hans bilder, spesielt kjenner vi hans fuglefigurer.

Pierre Alechinsky beholdt sin fascinasjon for skrift og det grafis-

ke uttrykk. Hans stil ble mer ekspressiv og vi kjenner hans malerier med et sentralt motiv omkranset av tegn og representasjoner.

Cobra hadde ikke bare medlemmer fra de tre opprinnelige landene, men også fra Frankrike, Tyskland, England, Tsjekkoslovakia, Sveits, Island og Sverige. Så mange kunstnere var assosiert med gruppen at vi ikke kan nevne alle her.

Cobra blir av enkelte kalt den siste avantgarde-bevegelsen i det tjuende århundre. Den vokste fram av idealisme og entusiasme i en tid da Europa var utslitt og nedslitt av historiens verste krig. Det var den første internasjonale kunstbevegelsen og den fikk stor betydning for nordeuropeisk kunst i flere ti-år. Kunsten de laget kan kanskje best oppsummeres med Asger Jorns "oversettelse" av André Bretons definisjon av surrealisme:

"Målet med vår eksperimentering er å tillate tanken å bli uttrykt spontant uten å bli styrt av fornuften.

Denne irrasjonale spontaniteten gir oss tilgang til selve livskilden. Vårt mål er å unnsnippe fornuftens regler for å kunne oppnå livets styre."

Kilder: Willemijn Stokvis: Cobra, the last avant-garde movement of the twentieth century.

Edward Lucie-Smith: Art today.

Shameful - Asger Jorn: Shameful Pastoral. Nasjonalmuseet, København.

Corneille: Stones and Flowers. Stedelijk Museum, Amsterdam.

RBR HANDLINGSPLAN 2006

- 11-12 febr.** RBR kunstseminar/RBR Årsmøte Egersund
- 15. mars** Omvisning/kunstutstilling i Stavanger Kunstforening "Grenseløs" – vandretstilling med 12 kunstnere. Kunstsalg i "kunstbutikken".
- 30. mars** Omvisning/kunstutstilling på Stasjon K i Sandnes. Besøk i kunstner-atelier, presentasjon av teknikker. Salg av kunst fra kunstnerne.
- 26. april** Omvisning/kunstutstilling i Rogaland Kunstmuseum "New Religion" – Damien Hirst
- 23. mai** Omvisning/kunstnerbesøk og atelier besøk hos Egil Bjørnestad og fire andre kunstnere i Ryfylkegata. Salg av kunst fra kunstnerne.
- 14. juni** Omvisning med foredrag Hå Gamle Prestegård Kjartan Slettemark – maleri/objekter
- 15-18. sept.** RBR studietur 2006 Paris
- 25. oktober** Omvisning/kunstutstilling på Rogaland Kunstsenter
Omvisning Grafisk verksted
- November** Foredragsserie om kunst 2 kvelder

Handlingsplanen kan bli endret. Det sendes ut separate invitasjoner til det enkelte arrangement.

Nina Steen Læknes

Nina er ansatt i Kruse Smith AS som HMS/KS-leder på et større leilighets/næringsprosjekt i Sandnes; "Elvegaten 11". Hun er leder i kunstforeningen, noe hun finner svært spennende, interessant og lærerikt. Er forøvrig en ivrig boksamler, med særlig fokus på litteratur skrevet av kvinner; primært eldre norske damer. Hun har en gammel rosa "Mammasykkel" med kurv som er hennes følgesvenn til jobb.

Egil Forgaard

Egil er 53 år og jobber hos Arne Bø Pedersen A.S, hvor han også sitter i styret i bedriftskunstforeningen. Av interesser kan nevnes kunst, reiser, samt fjellet; sommer som vinter.

GALLERI *Amare*

- et av landets største private gallerier

- Etablert januar 1991
- Arrangert over 100 separatutstillinger
- 300m² utstillingsareal
- Representerer mer enn 200 kunstnere
- Eget innrammingsverksted
- Stor nettbutikk: www.galleriamare.no

Vanlige åpningstider (september - påske)

Mandag	kl 11-16
Tirsdag	kl 11-18
Onsdag	kl 11-18
Torsdag	kl 11-20
Fredag	kl 11-18
Lørdag	kl 11-15
Søndag	kl 12-16

Sommeråpningstider (påske - august)

Mandag	kl 11-16
Tirsdag	kl 11-16
Onsdag	kl 11-16
Torsdag	kl 11-18
Fredag	kl 11-16
Lørdag	kl 11-15
Søndag	stengt

Undergangen ved Rogaland Teater

Postadresse: Postboks 507 Sentrum, 4003 Stavanger

Tlf. 51 53 00 22 - Faks 51 56 15 75 - Mobil 906 85 575

Epost: carl.helge.hana@c2i.net

Galleri Amare - en utmerket samarbeidspartner for de lokale bedriftskunstforeninger. Vi besitter solid kompetanse og yter alltid topp service...

Foredrag og kåseri ved medlemsmøter.

Spesielle låneavtaler.

Gode betalingsordninger.

Åpent når det passer for dere.

billedkunst

kunsthåndverk

rammeverksted

t:	51 52 30 70	tir, tor,	11-18
f:	51 52 30 71	ons, fre,	11-17
m:	41 43 74 44	lør, søn,	12-18

KUNSTGALLERIET
Madlaveien 75, 4009 Stavanger
www.kunstgalleriet.no

Feil ramme- vilkår?

Hos Tore's rammeverksted
får du veiledning til
å velge rett ramme
til rett formål!

Åpningstider: 09.00–16.30
Torsdag fra kl. 09.00–19.00
Muségt. 38, 4010 Stavanger
Tlf. 51 56 72 72, Faks: 51 56 46 21

TOREs
RAMMEVERKSTED

Spesialforretning i

***kunstner-
materiell***

og

innramming

Internettadresse: www.rammeservice.no
Tlf. 51 58 01 76 - Hillevågsveien 67
4016 Stavanger Telefax: 51 58 01 76

GALLERI ELISABETH G

Jeg har over 20 års
erfaring med kunstformid-
ling i bl.a Rogaland, og
representerer de fleste
norske samtidskunstnere.
Ta gjerne kontakt
for visning.

GALLERI ELISABETH G

Thaulows vei 1a, tlf. 22 46 87 87 - 911 31 881
0369 Oslo, E-post: elisgo@online.no

ROGALAND
KUNSTSENTER
Nytorget

Velkommen til kunsthandel:

Billedkunst og kunsthåndverk fra vår kunstbutikk og våre skiftende utstillinger.

Ønsker dere omvisning eller foredrag - ta kontakt!

Tlf. 51 59 97 60

Åpningstider:

Mandag stengt Tisdag, onsdag og fredag: kl. 10.00–15.00 Torsdag: kl. 10.00–19.00 Lørdag: kl. 12.00–16.00 Søndag: kl. 12.00–16.00

Galleri N

- galleriet på Sola med nasjonal og internasjonal kunst

- ✓ rammeverkstedet tilbyr et godt utvalg av rammer til alle formål
- ✓ rabattavtaler på innramming uansett årstid og valg av ramme
- ✓ årlige tema-/salgsutstillinger på Sola kulturhus utenom galleriet
- ✓ kontakt Nanna eller Neil på telefon 901-65337 for en uforpliktende men unik og hyggelig kunstopplevelse i galleriet

Galleri N/Sola Rammeservice, adresse : Joa – Sola, E-mail til : Galleri_N@Chello.No
Åpningstid etter avtale, Medlem av RBR

Et levende gallerie!

GALLERI
SULT

Velkommen til en omvisning med deres bedriftskunstforening!

info@galleriesult.no

www.galleriesult.no

Strandkaien 61 - 4005 Stavanger - Tlf. 51 53 93 95

galleriet

Pedersgt. 55 - 4013 Stavanger -
Tlf. 51 53 65 66.

Utenlandsk-kunst av bl.a. den internasjonalt
kjente COBRA-gruppen

*Åpningstider: Tirsdag og torsdag kl. 16.00–20.00.
Ring hvis ønske om avtale utenom åpningstider.*

Gunnar Tønnessen

GALLERI BRANDSTRUP

Vi har 30 års erfaring når det gjelder formidling av billedkunst på høyt nivå.

Vårt galleri samarbeider med det store flertall
av Norges mest markante samtidskunstnere.

Vi viser kunstnerens nyeste arbeider og setter vår ære i å
gi kunstforeningene den aller beste service og bistand.

Velkommen til visning og til våre utstillinger.

Solagt. 18 (ved lekeplassen på Madlaveien) Stavanger - tlf. 51 52 72 20 - fax 51 52 72 22
Daglig leder: Lise Flørli - tlf. priv. 51 52 85 54, mob. 900 75 028

Åpningstider i utstillingsperioden: onsdag og fredag 12–16, torsdag 12–19, søndag 12–17

Ellers etter avtale.

GALLERI GANN

Velkommen til våre utstillinger og visning av et stadig økende kunst-magasin med kvalitetskunst fra markante norske kunstnere.

Odd Skullerud og Anne Weiglin, maleri og grafikk åpner fredag 21. april kl. 19.00. Utstillingen varer til søndag 28. mai.

Kontakt oss gjerne for avtaler utenom åpningstidene.

Solav. 3, 4307 Sandnes
Tlf. 51 62 92 72
Mob. 909 43 515
www.gallergann.no

Tir. 11–20*
ons.–tors. 11–17
lørd. 11–14
søn 13–17

* Etter påske og fram til sommeren 11-17

GALLERI G

Velkommen til å se vårt magasin av bilder.

Kontakt oss for å få tilsendt vår fargebrosyre, og for mer informasjon om galleriene.

Bestill gjerne tid til visning utenom åpningstiden.

Kreativ kvalitetsinnramming.
Vi har et av distriktets ledende rammeverksted.

Storgt. 44–46, Sandnes Tlf. 51 66 13 75 -
Kirkegt. 29 - 4007 Stavanger. Tlf. 51 89 48 18

keramikk • billedkunst • glass • skulptur • kunsthåndverk

neo = frisk, ny, original, ung, siste nytt, nytenkende, trend, primært, ny bevegelse

åpningstider:

tir–fre 12.00–18.00
lør 11.00–15.00
søn stengt

utenom åpningstider,
tlf. 986 51 255

velkommen

hilsen
Eli Bente

www.neogalleri.no

nedre standgate 54
gamle stavanger
tel. 51 52 90 05

www.bedriftskunstforeninger.no

Ret.adr.: Kai Sandvik Seehusens gate 50 C, 4024 Stavanger